

[Kaj Andresen.]

saneringsplaner er realiseret i de forløbne år. Skal vi sætte tempoet op, må det derfor være en opgave at forenkle og fremskynde selve behandlingen af saneringssagerne.

I de foreliggende forslag er i forhold til gældende lov indarbejdet en række ændringer, som sigter imod at fremme saneringsvirksomheden og herunder at forenkle proceduren for sagernes behandling. Mit parti vil gerne medvirke hertil, men vi vil også gerne i udvalget nærmere prøve, om de foreslåede ændringer er tilstrækkelige.

Som et led heri foreslås, at der i de større bysamfund skal udarbejdes oversigtsplaner med klassifikation af ejendomme og en tidsfølgeplan for saneringens gennemførelse. Jeg finder disse bestemmelser særdeles vigtige for saneringsarbejdets videre gang, og jeg må måske udtrykke håb om, at boligministeren ikke for ofte vil anvende dispensationsmuligheden i § 5, stk. 2.

Et forhold, der hidtil har medvirket til en noget langtrukken procedure, er gennemførelsen af ejerlavssaneringerne. Her skal kommunen kunne afkræve ejerne en række oplysninger, ligesom en ejererklæring må følge på tilbud om offentlig støtte til planens gennemførelse. Skal en sag ikke sinkes af måneders eller års ventetid på besvarelser, må der i loven være bestemte tidsfrister. Det er der nu også foreslået. Man kunne nok have ønsket, at der i stedet for disse mindstefrister, som kommunen kan fastsætte, havde været foreslået længstefrister, sådan at svaret skulle ind efter højst 3 måneders forløb f. eks.

Noget reduceres problemerne heromkring, derved at der ikke kan finde ejerlavssanering sted ved det, ministeren kalder storsaneringer. Spørgsmålet er, om man ikke kunne have gået et skridt videre. Jeg er vidende om, at der f. eks. i Københavns kommune er et ønske om, at ejerlavssanering heller ikke skulle kunne finde sted ved totalsaneringer. Man kan vel sætte et spørgsmålstegn ved, om ejere, hvis ejendomme helt fjernes, så kun grunden er tilbage, bør have særlig ret til at deltage i saneringen under ejerlavsform. Vi vil i hvert fald gerne se nærmere herpå under udvalgsbehandlingen. Den foreslåede begrænsning er jo afhængig af, om der overhovedet finder storsaneringer sted.

Jeg vil også godt nævne et par andre ting, som jeg mener yderligere vil fremme saneringen. Det ene er tilladelse til delsanering. Det er urimeligt, at den enkelte ejer ikke kan gå i gang med en sanering af en enkelt ejendom, hvis han i øvrigt underkaster sig saneringens vilkår. Undtagelsesvis er noget sådant blevet tilladt, men en løvbestemmelse herom synes jeg er nyttig.

Det andet er nedrivningsbestemmelsen i boligtilsynsloven. Mens krav om nedrivning af kondemnerede ejendomme nu forudsætter ulempe for de omkringboende eller omboende, kan efter forslaget boligtilsynet efter indstilling fra kommunalbestyrelsen give påbud om nedrivning, hvis der opnås en forbedring af de sundhedsmæssige og bebyggelsesmæssige forhold i området. Dette synes jeg er en god og nyttig bestemmelse. Jeg ville blot spørge boligministeren, om det indebærer en realitetsændring, når der i forhold til et notat, ministeren tidligere har tilstillet boligudvalget, er sket en ændring; idet ordene „sociale forhold“ er slettet.

Storsaneringer. Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om dem, al den stund det ikke står mig helt klart, hvor grænsen ligger. Men i gunstigste fald kan storsaneringer vel blive et væsentligt led i en virkelig byfornyelse. Vil man ikke løbe risikoen for, at det blot bliver luftkasteller, tror jeg dog, at grænsen ikke skal sættes alt for højt op.

Jeg er heller ikke alt for begejstret for det foreslåede folketingsudvalg, der skal være et konsultationsinstitut ved fastsættelse af storsaneringsområderne. Sporene fra byreguleringslovens udvalg skræmmer. Endelig kunne en sådan sag jo blot forelægges folketingets boligudvalg, hvis det var nødvendigt.

I den anden ende af skalaen ligger gårdrydningerne. Selv om det i de enkelte tilfælde er, hvad man kan kalde småsaneringer, tror jeg, at der kan gøres en betydelig indsats for at skaffe lys og luft i de snævre gårde. Der er jo ikke mindst fra Vesterbros lokalråd peget på de muligheder, der er, og kun en udvidet adgang fra kommunens side til at pålægge ejerne gårdrydninger tror jeg vil give resultat. Forhåbentlig vil de foreslåede ændringer i Københavns bygge-lov virkelig sætte noget i gang. Jeg vil i hvert fald gerne understrege, at det bør ikke være finansieringsvanskeligheder, der hin-